

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clara Et Praeclara Methodus Parandæ Eloquentiæ,
Secundùm Doctrinam & Præcepta Cypriani Soarii è
Societate Jesu, Ad Captum Et Praxim Faciliorem
Accommodata**

Worpitz, Georg

Coloniæ Agrippinæ, 1700

§. IX. De Connexione partium in Argumentatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68908](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68908)

Lauxmin in Praxi Orator Palatium Eloq.
Exercit. i. lect. 4.

III. Stimulandi sunt adolescentes ut mox in principio tirocinii sui lectidni Oratorū facile intelligibiliū se dedāt. quales sunt orationes Mureti, Vernulæi, & Ciceronis, à Magistro jam explicatæ; neq; exercitium aliquod unquā aggrediantur, quin prius aliquid legerint: hæc enim lectio facilitatem componendi addit, ex speciebus & imaginatione figurarum & numeri oratorii recenter excitata. Porro ut cum utilitate hæc fiat, observentur præcipuæ eloquentiæ partes in oratione expressæ. Primò itaque investigetur causa generis, quis status seu quæstio, quis syllogismus, quod argumentum, è quo loco Rhetorico desumptum. Secundò consideretur ordo partium, & earum connexio per transitiones; quale exordium, unde desumptum, quis epilogus, an cum motu levi vel vehementi? Tertiò notentur ornamenta elocutionis, phrasæ, tropi, figuræ, amplificationes, affectus, incita, membra, periodi; Observetur etiam quemadmodum nihil hiulcum aut asperum, aut obvocalium, aut ob consonantium inter se concursum obijeatur: an naturæ ordinē sequantur verba, ut decreſcat, vel assurgat oratio &c. Vide P. Masen. in Palæst. styli lib. i. c. 5. Palatium Eloquent. Exercit. i. lect. 6.

§. IX. De Connexione partium in Argumentatione.

Difficultas quoq; est incipienti, ab una syllogismi parte ad aliam transire & transgredi:

168 De Tractatione seu deduct. &c.
pro qua tollēda servire poterunt sequentia,
Explicata una syllogismi parte, ad assumptio-
nem transitus fieri potest per has particulas,
Age verò, jam verò: quid autem est quod &c.
Quoties rationem ad majorem vel mino-
rem ponimus, sicut & alibi, dum causa
redditur, ut fit in confirmatione v.g. episto-
læ, serviunt particulæ causales: etenim, enim,
namque, quippe &c. Quoties autem aliquid
inferendum, ut fit in conclusione & in epilo-
go, valent particulæ illativæ: Itaque, igitur,
quare, quapropter, Quæ cum ita sint. Quoties
plures ejusdem rei rationes afferuntur, prima
profertur per enim, etenim: reliquæ sic: dein-
de, subinde, mox, præterea, Ad hæc, accedit,
super hæc: Eodem pertinet, his finitimum
est, illud nequaquam prætereundum. Cæte-
rùm, porrò, demum, denique. Aliquando
transitiones sumuntur ab æquali v. g. at e-
rant hæc jucundissima, neq; minus volupta-
tis attulerunt illa: Interdum ab inæquali v. g.
Sed hæc utcunque ignoscenda, illud verò
quis ferat? vel audistis gravissima, audietis
graviora. Subinde à contrario v. g. Sed
hæc privatim gesta sunt, nunc quæ publicè.
Hactenus quæ domi gessit, nunc quæ in
castris. A diverso sic: de moribus habes,
nunc de doctrina reliquum est, ut dicamus.
Vel quasi per occupationem: jam ad reli-
qua properabimus, si tamen prius illud unum
adjecerimus. Vel per Correctionem. Ve-
rùm de his plus satis. Quorsum nos trans-
versos abripuit dolor? ad rem redeamus:
quid

quid his immoror? ad id quod est hujus cau-
sæ caput festinet oratio. Vel à consequen-
tibus. Habes quid in illum contulerim be-
neficii, nunc, quam gratiam mihi retule-
rit, audi. Quid pollicitus sit, exposi-
tum est, nunc quid ille præstiterit, acci-
pite. Hæc sufficient; plura qui volet, con-
sulat P. Masen. in Palæst. Orator,
lib. 1. c. 31. 32. 33. Palatium Elo-
quent. Exercitat. 4. lect,
4. puncto 5.

